

Z Petrovic na přehradu a do lesoparku.

Další naše vycházka, již v novém roce, nás přivedla do **Petrovic**. Ty je možné najít na mapě v Čechách, na Moravě, dokonce i na Slovensku. Na ty naše dnešní Petrovice, ale stačí pražská MHD a jsme tu, na jihovýchodním okraji Prahy. Kdo tady nebyl padesát let, jako třeba někteří z nás, tak kdysi malou obec za Prahou ani nepoznává. Ať vystoupíte z autobusu, kde chcete, prvně vás upoutají paneláky. Ne že by nebyly k bydlení dost dobré, můžeme být rádi, že je máme, navíc je to panelové sídliště vůbec nejmenší v Praze, a ti co tu žijí, mají blízko do okolní přírody, tak taková hrůza jak si mnozí Pražáci z centra myslí to rozhodně nebude.

Panel tady ale není všechno, stačí se otočit a máme před sebou úplně jiné Petrovice. Vilky, rodinné domky, nějaká ta infrastruktura, několik škol a školek, poliklinika, budova zastupitelstva. A před námi je **Edisonova** ulice. Pro pamětníky vlastně kdysi hlavní petrovická ulice, změnila se hodně, omládl.

Před námi je pomník obětem 1. světové války, krásně upravené pietní místo, je vidět že místní si uvědomují, jak tahle válka převálcovala Evropu a na její důsledky. Není dobré na to zapomínat.

Co možná místní nevnímají, nás zaujalo, pojmenování ulic. Unikátní soubor vynálezců, vědců, podnikatelů v tom pravém slova smyslu. Kde jinde u nás narazíte na nárožích na ulice jako: Edisonova, Galvaniho, Celsiova, Lebeděvova, Bellova, Dieslova, Morseova, Faradayova, Ampérova, Wattova, Voltova, Ohmova a další a další. Mnozí byli současníky své doby. Kdyby se v Petrovicích opravdu setkali, to by to tu muselo doslova jiskřit elektřinou a vědomostmi, svět by se divil. Škoda, nestalo se, ale třeba mají šanci dnešní věděteli, i u nás by se pár chytrých hlav našlo pro nová nároží.

Před námi se Edisonova ulice prudce stáčí dolů k Botiči, my ale máme na jedenáctou hodinu jiný cíl. Vlastně nejstarší dochovanou památku Petrovic, kostelík **svatého Jakuba Staršího**. Jeho historie díky starým písemnostem a stavebnímu průzkumu sahá až před dobu Karla IV. Do druhé poloviny 13. století.

Možná by stačilo podívat se na tuto kulturní památku jen přes kovanou mříž, ale my jsme na tom podstatně lépe. Na nás čeká před Křesťanským centrem **Camino** velice ochotný pan farář Miroslav Verčimák, duchovní správce farnosti. Není to úplně běžné, že po krátkém telefonním hovoru je někdo ochotný k zajímavému vyprávění vzdálené historie a jak to bylo se všemi těmi změnami a úpravami jak šel čas. Uvnitř kostela na návštěvníka dýchne historie dávných časů, objevené a zrestaurované fresky, ztracené pod omítkou, to vše je silný zážitek a my jsme panu faráři vděční, že nám kostelík a jeho okolí ukázal.

A je tu ještě něco, snad dnes ještě vzácnějšího než všechny ty památky, dobré vztahy s městskou částí a paní starostkou, které pan farář ve svém vyprávění několikrát zmínil. Rozloučili jsme se s díky, dobrým pocitem a také společnou fotkou.

Prohlédli jsme si i Křesťanské duchovní centrum Camino sousedící s kostelem. Moderní stavba vysvěcená při otevření v roce 2016 kardinálem Dukou slouží k setkávání věřících. Camino = cesta, poutní Svatojakubská cesta.

To za kostelem to již taková sláva není. Barokní zámek spolu s hospodářskými budovami postavený na místě tvrze na skalním ostrohu v 18. století, to je stav kulturní památky, který snad ani nemá cenu popisovat. A stejně tak ani příčiny tohoto stavu zmaru. Čím složitější historie příčin, tím blíže je památka ke svému zániku. Nezávidíme paní starostce takové dědictví minulosti.

Tak to byl, vlastně ještě nedávno,
barokní zámek s hospodářským
dvorem

Petrovice rozhodně nejsou nějaká rovina v Polabí, spíše naopak, ta zřejmě jejich nejstarší část se prudce svažuje do údolní nivy při Botiči. Vybrali jsme si jednu z nejsvažitějších ulic, **Hertzovu**, určenou jen pro pěší. A vybrali jsme dobře, tady se ještě bourá, opravuje a vylepšuje. Zajímavá podívaná.

Došli jsme se ještě podívat na zámek od ragbyového hřiště. Náletový svah pod zámkem je bez listí, s troškou fantazie umožňuje představu, jak to tady před lety asi vypadalo.

Opouštíme Petrovice, byla to zajímavá procházka kdysi venkovem, dnes pražskou městskou částí. Před námi je jeden ze dvou nejdelších pražských potoků, Botič. Pravobřežní cesta nás vede k přehradní nádrži. Ale ani tady není vše, jako bývalo. Jezero dlouhé 2,5 kilometru sice nikam nezmizelo, ale přehradní hráz se přestavuje. Nový dodatkový bezpečnostní přeliv má ochránit samotné vodní dílo a území pod přehradou při náhlém vzednutí vody. Současně se upravuje část vyhlídkové cesty. Proto je více než polovina uzavřena a jsou tady vyznačeny náhradní cesty ale hlavně po dobu stavby snížená hladina vody.

A to právě tady před Petrovicemi daleko od hráze přináší zajímavé pohledy a vzpomínky jak to tady vypadalo před stavbou přehrady. To jsme ještě chodili na procházky divokým údolím podle Botiče.

Došli jsme do druhé zátoky, kousek před dřevěným molem je již cesta uzavřena. Zátoka tady ale skýtá zajímavé pohledy na lesknoucí se zbytky vodní hladiny a odhalené molo.

Čeká nás cesta vzhůru lesoparkem. Jeho 150 hektarů vlastně souvisí s výstavbou přehrady. Lesní cesty tady střídají rozsáhlé louky a najdou se i skvělá místa s výhledem na přehradu, na Jižní město, ale i na severozápad na Hostivař a Zahradní město.

Máme docela štěstí jen jsme vystoupali ten výživný kopec na rozlehlou louku, z oblaků se vynořilo sluníčko, aby nás trochu zahřálo.

Tak naše dnešní vycházka končí, nezbývá než vybrat jednu z cest k vrchu Kozinec a potom již k autobusům MHD a vrátit se do centra Prahy. Sice bezvětří ale pěkně chladné počasí nás trochu potrápilo, ale nevzdali jsme to!!

V Petrovicích a jejich okolí 13. Ledna 2022.

Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek

Fotografovali Vendula Bukalová, Alena Krstevová a Jarmila Kočová.